

Arrest

nr. 325 147 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 26 juli 2022, dient op 27 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 8 december 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 14 juni 2024.

1.3. Op 17 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 17 oktober 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Shaanshi -clan, subclan AhmedFarah. U bent geboren in 1987 in het dorp Dhusomareb, in het gelijknamige district, in de regio Galguduud waar u heel uw leven verbleef.

U woonde samen met uw man en uw schoonouders. U bent vijf jaar naar de Koranschool gegaan en u hebt de lagere school afgemaakt. Ook hebt u aan een privéschool gestudeerd. Na de geboorte van uw tweede kind in 2008, werd u genoodzaakt te werken om uzelf te onderhouden. U verkocht Derin, Bobis, en Hags op de markt, en aan huis. De clan waartoe u behoort, de Shaanshi, werd gediscrimineerd door de meerderheidsclan in Dhusomareb, genaamd Ayr. Deze clan is onder meer actief in de politie, justitie en de politiek. Uw clan had een verbintenis met de Yabardhowrke'e, wat inhield dat dat deze clan instond voor de bescherming van uw clan. Sinds 2013 werden u en uw schoonfamilie herhaaldelijk aangevallen door leden van Ayr clan omdat ze jullie land wilden innemen. U werd drie keer in de gevangenis gestoken nadat ze u aanvielen. Op 15/04/2022 vond er een aanval plaats om vier uur in de ochtend. Er werd geschoten en uw huis werd vernield met een bulldozer. Uw moeder werd gedood, en uw man, stiefmoeder, broer, en vader konden vluchten. U werd opgepakt en u werd twee dagen opgesloten. U werd vrijgelaten om de begrafenis van uw moeder te organiseren. Daarna bent u met uw kinderen naar Mogadishu vertrokken, waar u bijna twee maanden verbleef bij de zus van uw man in het district Suuqa Hoolada. Leden van de Ayr clan waren opzoek naar u, en vielen uw dochter aan terwijl u inkopen deed. Hierna bent u gevlucht naar de wijk Abdi Aziz. Daarna bent u naar de stad Afgooye gegaan waar u de broer van uw man ontmoette. Uw schoonbroer heeft contact opgenomen met een smokkelaar, en heeft uw reis naar Europa geregeld.

U vertrok uit Somalië op 24/07/2022 per vliegtuig met een vals paspoort. U passeerde Turkije en Griekeland waarna u op 26/07/2022 in België arriveerde. Op 27/07/2022 diende u een verzoek in om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door de Ayr clan omdat u behoort tot een minderheidsclan.

Aangaande uw minderjarige dochters [S.H.A.] (nationaal nummer [...]) en [H.H.A.] (nationaal nummer [...]) vreest u dat ze besneden zullen worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: (1) vijf VGV attesten van u en uw dochters, (2) twee verklaringen op eer van GAMS, (6) medische attesten van het Rode Kruis, (7) Historiek Overzicht medisch dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Ten eerste zijn er fundamentele inconsistenties in uw relaas die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen

- Nadat u werd aangevallen op 15/04/2022 werd u twee dagen opgesloten in het politiekantoor van Dhusomareb. U werd vrijgelaten om de begrafenis van uw moeder te organiseren. Enerzijds zegt u dat u daarna opnieuw drie dagen werd opgesloten door de Ayr clan (CGVS, p15). Anderzijds verklaart u na de begrafenis naar Mogadishu te zijn gegaan, en dat u niet opnieuw werd opgesloten omdat ze uw land al hadden genomen (CGVS, p21). Bij de Dienst Vreemdelingen Zaken (DVZ) verklaarde u ook dat u moest teruggaan naar het politiekantoor, maar dat u op dat moment bent gevlucht naar Mogadishu (CGVS-vragenlijst; verklaringen DVZ).*

- Bij de DVZ verklaarde u dat leden van de Ayr clan u drie keer aanvielen (CGVS-vragenlijst; verklaringen DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zegt u dat u zo regelmatig werd aangevallen dat het niet te tellen is (CGVS, p18).

- Enerzijds verklaart u dat uw kinderen wegliepen nadat u werd aangevallen op 15/04/2022, en dat u ze terugzagtoen u werd vrijgelaten uit de gevangenis (CGVS, p19). Anderzijds zegt u dat uw kinderen naar u werden gebracht op 15/04/2022 nadat de aanval had plaatsgevonden (CGVS, p20).

Ten tweede is de door u beschreven discriminatie van de Ayr clan onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

- Gevraagd naar waarom u niet kan terugkeren naar Somalië verwijst u naar de problemen op school, de discriminatie, en dat u geen land hebt om naar terug te keren (CGVS, p15). U zegt dat de Ayr clan uw clan onderdrukte door het moeilijk te maken om handel te voeren. Wanneer er een beperkt aantal producten in de winkel lag, kregen mensen van de Ayr clan voorrang, zo zegt u (CGVS, p12). Niettemin was u in staat om te werken en uzelf van een inkomen te voorzien (CGVS, p7-8). Ook uw vader en broer hadden werk, ze bewerkten hout en verkochten de afgewerkte producten op de markt (CGVS, p9). Daarnaast verklaart u dat uw kinderen problemen kregen op school omwille van hun clan. De directeur gaf een voorkeursbehandeling aan de kinderen van andere clans. Afgezien van de problemen die uw kinderen ondervonden, waren ze wel in staat om naar school te gaan (CGVS, 12-13). U bent zelf tien jaar naar school kunnen gaan (CGVS, p7). Opvallend is dat u zelfs aan een privéschool hebt gestudeerd waarvoor uw ouders extra betaalden (CGVS, p8-9). Alles tezamen dient vastgesteld te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten derde is de manier waarop de leden van de Ayr clan uw huis probeerden in te nemen niet aannemelijk

- U verklaart dat u sinds 2013 werd aangevallen. De leden van de Ayr clan die aanspraak maakten op uw huis, riepen de hulp in van de veiligheidsdiensten en zelfs het leger. Ze betraden meerdere keren uw huis, er werd op u geschoten en u werd opgesloten. U verklaart dat er nooit op een vreedzame manier onderhandeld is door de Ayr clan (CGVS, p16-17). Het is niet aannemelijk dat deze machtige en gewelddadige personen u negen jaar lang hebben geïntimideerd en aangevallen, voordat ze uw grond effectief innamen. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat u na de aanval op 15/04/2022 werd opgesloten, terwijl uw land al was ingenomen. U verklaart daartegenover dat u na de begrafenis van uw moeder niet opnieuw werd opgesloten omdat ze uw land al hadden (CGVS, p20-21). Het CGVS plaatst bijgevolg ernstige vraagtekens bij de beweeggrond van uw opsluiting.

Ten vierde acht het CGVS de bedreigingen die u hebt ontvangen nadat u Dhusomareb hebt verlaten niet geloofwaardig.

- Terwijl u inkopen deed in Mogadishu werd uw dochter aangevallen door leden van de Ayr clan die op zoek waren naar u (CGVS, p15). Ten eerste is het compleet ongeloofwaardig dat deze personen – die helemaal van Dhusomareb kwamen - zo veel moeite staken om u te zoeken, om dan niet te wachten tot u terugkeerde naar huis. Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid, wijzigt u uw antwoord en zegt u dat er ook leden van de Ayr clan in Mogadishu zijn (CGVS, p21-22). Verder is het contradictorisch dat ze nog op zoek waren naar u aangezien ze u eerder hadden vrijgelaten omdat ze uw land hadden (CGVS, 21). Gevraagd naar de reden waarom ze u zochten, stelt u dat u geld had (CGVS, p22). Eerder verklaarde u nochtans dat u niet in staat was om te sparen, en dat u al uw geld gebruikte om te leven (CGVS, p8). Bovendien was u eerder opgesloten en hadden ze dan uw geld toch kunnen afpakken. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u nog gezocht werd door de Ayr clan.

- Verder is de aanklacht van Al-Shabaab niet geloofwaardig. Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u geen melding maakt van deze aanklacht tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tot u erop wordt gewezen, terwijl u dit wel vermeldde tijdens uw interview bij de DVZ (CGVS-vragenlijst; verklaringen DVZ). Er kan verwacht worden dat u volledige en consistente verklaringen aflegt betreffende uw vrees in Somalië. Verder is het bedenkelijk dat clanleden van Ayr Al-Shabaab gebruikten om een klacht in te dienen tegen u omdat u verklaart dat geen enkele clan samenwerkt met Al-Shabaab, en ze worden gehaat door de bewoners van Dhusomareb en waar de meerderheid deel uitmaakt van de Ayr (CGVS, p4-5, 11-12). Gevraagd waarom iemand een klacht zou indienen tegen u, zegt u opnieuw dat ze uit waren op uw geld, en u wouden doden (CGVS, p22). Gezien de reputatie van Al-Shabaab is het bedenkelijk dat de Ayr clan deze organisatie

gebruikte om een klacht in te dienen tegen u. Ten laatste is het bedenkelijk dat de Ayr u wou vermoorden, vooral omdat ze daartoe reeds de kans hadden toen u door hen opgesloten was.

Gezien voorgaande vaststellingen maakt u het ook onmogelijk om een reëel zicht te krijgen op uw bestaand netwerk in Somalië. Dat u bij terugkeer als alleenstaande vrouw zonder netwerk moet beschouwd worden, is dus evenmin aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werden [H.A.S.] en [H.A.H.] (er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Hun namen komen namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 27/07/2022. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 14/06/2024 vermeldde u het risico, wat hen betreft, op vrouwelijke genitale verminking (CGVS, p16 & p23). Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw twee voornoemde minderjarige dochters te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

In verband met uw minderjarige dochters [S.] en [H.], geboren in respectievelijk 2013 en 2016 in Dhusomareb, hebt u, wat hen betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van deze kinderen heb ik besloten, hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat hen betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

U legde twee medische attesten voor waaruit blijkt dat uw dochters geen vrouwelijke genitale verminking hebben ondergaan en twee verklaringen op eer waarin u verklaart uw dochters te zullen beschermen tegen elke vorm van vrouwelijke genitale verminking. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochters betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan [S.] en [H.]. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochters moeten worden beschermd.

Ten slotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Uit de neergelegde medische attesten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat voorgaande vaststellingen moeten worden gewijzigd, noch dat u ten gevolge van uw besnijdenis of die van uw dochters, en uw psychologische toestand u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst.

- Het overzicht van uw medisch dossier heeft geen invloed op de geloofwaardigheid van uw relaas. In verband met de medische problemen dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.*

- U legt een attest voor van het Rode Kruis waarin staat dat [S.] verklaart verwondingen te hebben opgelopen ten gevolge van een mesaanval. Het CGVS wijst erop dat dit stuk gebaseerd is op verklaringen en er in het attest weliswaar gewag wordt gemaakt van deze verwondingen, doch er dient op te worden*

gewezen dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een persoon, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

- De VGV-attesten van uw dochters tonen aan dat [F.] en [U.] besneden zijn, maar tonen geenszins aan dat dit te had met uw problemen in Somalië.

Waar uw advocaat louter wijst op de ondergane vervolging (CGVS, p24), dient benadrukt te worden dat het CGVS geen geloof aan uw relaas en bijgevolg ook niet aan uw vermeende vervolging hecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.COUNTRYPOS.UNHCR.SOM.6308b1844.0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale

regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Galgaduud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Mevrouw [H.H.H.] de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt dat de tolk haar verkeerd begrepen heeft. Zij legt uit dat zij niet opnieuw werd opgesloten na de begrafenis van haar moeder en dat zij na de begrafenis met haar kinderen naar Mogadishu vertrok. Het is volgens haar begrijpelijk dat er door het snelle tempo van de kleine onderhouds bij de DVZ misverstanden kunnen ontstaan en meent dat het feit dat er verschillende tolken zijn, invloed heeft op de nauwkeurigheid en de manier waarop de feiten worden weergegeven. Zij verduidelijkt dat zij niet wist waar haar kinderen zich bevonden op het moment dat zij gevangen genomen werd en dat haar kinderen na de aanval wel naar haar gebracht werden, maar niet op dezelfde dag.

Vervolgens verwijt verzoekster de commissaris-generaal geen rekening te houden met de situatie waarin zij terecht zal komen bij terugkeer naar Somalië. Zij stelt dat zij geen mannelijke voogd of familielid zal hebben, gezien zij geen contact meer heeft met haar vader en haar broer en haar echtgenoot spoorloos is sinds de aanval. Hierdoor zal zij geen bescherming krijgen tegen eender welk probleem. Zij stipt aan dat de leden van de minderheidsclans vaak systematische discriminatie en geweld ervaren, wat hun toegang tot bescherming en veilige leefomstandigheden ernstig belemmert. Zij meent dat haar kwetsbaarheid verder vergroot wordt door haar gebrek aan mannelijk familielid en het behoren tot een minderheidsclan.

Zij vermoedt dat haar opsluiting bedoeld was om haar uiteindelijk uit het huis te verdrijven en het huis in bezit te nemen, aangezien zij er met eerdere pogingen zoals langdurige pesterijen en het indienen van valse klachten niet in slaagden om haar en haar familie permanent weg te krijgen. Omdat de autoriteiten nooit duidelijk de reden van haar arrestatie en detentie meegedeeld hebben, is het volgens haar niet redelijk te verwachten dat zij deze informatie wel zou kunnen verstrekken.

Voorts voert zij aan dat zij geen sluitende beweegredenen kan geven achter het onvoorzichtig en opmerkelijk optreden van de Ayr-clan. Volgens haar kan zij slechts beschrijven hoe de clanleden in haar geval te werk gegaan zijn en hebben zij nooit met haar besproken waarom zij beroep deden op Al-Shabaab. Zij vermoedt dat de clan deze methode heeft toegepast omdat Al-Shabaab via hun terreur mensen veelal kunnen dwingen tot het voldoen aan hun opgelegde eisen.

Vervolgens stelt zij dat de erkenning in hoofde van haar dochters tot gevolg heeft dat zij niet kan terugkeren naar Somalië. Zij verwijt de commissaris-generaal geen aandacht te schenken aan de onmogelijke situatie waarin zij zich bevindt: enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochters, terwijl zij zich anderzijds niet zal kunnen verweren tegen de dwang van de Somalische gemeenschap en haar eigen familieleden. Zij meent dat een loutere verwijzing naar de Belgische strafrechtelijke bepalingen niet voorziet in een mogelijkheid om haar te houden aan haar wens om haar dochters niet te laten besnijden. Zij voegt toe dat zij de moeder en de enige wettelijke vertegenwoordiger is van haar dochters, wat maakt dat zij verantwoordelijk is voor hun opvang, opvoeding en opleiding. Volgens haar impliceert haar refoulement ook een refoulement van haar dochters en verliest de commissaris-generaal het hoger belang van het kind uit het oog. Zij voert aan dat er niet geargumenteed wordt wat haar te wachten staat wanneer zij haar verklaring op eer ook in Somalië wenst na te komen en zich aldaar blijft verzetten tegen een besnijdenis van haar dochters. Zij stipt aan dat het statuut van haar dochters een lege doos dreigt te worden als zij geen afgeleid statuut krijgt. Zij merkt op dat zij ofwel dient terug te keren ofwel in de illegaliteit moet gaan leven, wat maakt dat zij niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven, waartoe zij op grond van haar vluchtelingenstatus recht heeft. Zij benadrukt dat haar dochter zou moeten opgroeien zonder moeder, wat volgens haar in strijd is met het hoger belang van het kind, zoals bepaald in considerans 18 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Tot slot meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en stipt zij aan dat over het algemeen blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Galgaduud nog steeds zeer complex, problematisch en ernstig is. Zij verwijst hiervoor naar de informatiefiche van ACLED van september 2023 en naar het COI Focus rapport van Somalië van 21 december 2023.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de

betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Somalië gedood te worden door de Ayr clan omdat zij behoort tot een minderheidsclan (NPO, p. 15). In hoofde van haar twee minderjarige dochters, S. en H. vreest verzoekster dat zij besneden zullen worden (NPO, p. 23).

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) De geloofwaardigheid van verzoeksters relaas wordt ondermijnd door fundamentele inconsistenties in haar relaas;
- ii) De door verzoekster beschreven discriminatie van de Ayr clan is onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming;
- iii) De manier waarop de leden van de Ayr clan verzoeksters huis probeerden in te nemen, is niet aannemelijk;
- iv) De bedreigingen die verzoekster ontvangen heeft nadat zij Dhusomareb verlaten heeft, zijn niet geloofwaardig;
- v) Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoekster het onmogelijk om een reëel zicht te krijgen op haar bestaand netwerk in Somalië, waardoor het niet aannemelijk is dat zij bij terugkeer als alleenstaande vrouw zonder netwerk beschouwd moet worden;
- vi) Het loutere feit dat verzoekster ouder is van een dochter die als vluchteling erkend werd, heeft geen gevolg voor haar verzoek om internationale bescherming en geeft haar niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, daar zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van haar familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofd zou bestaan;
- vii) Uit de door verzoekster neergelegde medische attesten kan niet worden afgeleid dat voorgaande vaststellingen moeten worden gewijzigd, noch dat zij ten gevolge van haar besnijdenis of die van haar dochters en haar psychologische toestand niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, gezien (a) het overzicht van haar medisch dossier geen invloed heeft op de geloofwaardigheid van haar relaas; (b) het attest van het Rode Kruis gebaseerd is op verklaringen en dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verwondingen werden opgelopen; (c) de attesten van vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) van haar dochters aantonen dat F. en U. besneden zijn, maar geenszins aantonen dat dit te maken had met haar problemen in Somalië.

4.3.3. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele concrete poging om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt heeft en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij Somalië verlaten heeft omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3.1. Vooreerst is de door verzoekster aangehaalde discriminatie omdat zij behoort tot de Jaji-clan onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekster verklaart in dit verband dat de leden van haar clan geen land meer hebben en dat zij problemen hadden op school (NPO, p. 15). Zij legt uit dat de leden van haar clan onderdrukt werden door de Ayr clan, die het moeilijk maakte om handel te voeren en die voorrang kreeg in winkels als er slechts een beperkt aantal producten aanwezig was (NPO, p. 12). Toegepast op haar persoonlijke situatie wijst ze er louter op dat haar kinderen op school uitgescholden en aangevallen werden en dat de directeur hen niet beschermde (NPO, p. 12-13). Hoewel dergelijke feiten te betreuren vallen, houden het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. *In casu* wordt dit niet aangetoond en moet de door haar ingeroepen discriminatie gerelativeerd worden. Immers, zowel verzoekster, als haar vader en haar broer konden werken (NPO, p. 7-9) en beschikten over een huis om in te wonen (NPO, p. 6). Daarnaast was verzoekster in staat om tien jaar lang naar een privéschool te gaan, waarvoor haar ouders extra betaalden (NPO, p. 8-9). Ook verzoeksters kinderen konden, desondanks dat er volgens haar een voorkeursbehandeling gegeven werd aan kinderen van andere clans, naar school gaan (NPO, p. 12-13). Gelet op het voorgaande, is verzoeksters algemene verwijzing naar de systematische discriminatie en geweld waar minderheidsclans mee te maken krijgen, niet relevant. Gezien scholing, arbeid en grondbezit nog steeds beschikbaar waren en haar fundamentele rechten niet in het gedrang kwamen, kan de door haar voorgehouden discriminatie geenszins beschouwd worden als een daad van vervolging. Haar hypothese, dat zij geen bescherming zou krijgen van haar echtgenoot, vader, of broer, is evenmin dienstig, nu uit de uiteenzetting *infra* (punt 4.3.3.2.) blijkt dat zij haar problemen met de Ayr clan hoegenaamd niet aannemelijk maakt.

4.3.3.2. Voorts ondergraven verzoeksters tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Ten eerste verklaart verzoekster tijdens haar interview bij de DVZ dat zij driemaal opgesloten werd in het politiekantoor in Dhusomareb. Zij stelt dat zij de laatste keer twee dagen werd vastgehouden, dat zij hierna werd vrijgelaten om de begrafenis van haar moeder bij te wonen en dat zij normaal gezien terug moest gaan, maar dat zij weggelopen is (AD CGVS, Vragenlijst 02.12.22, vraag 3.1. en 3.5.). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigt zij dat zij twee dagen opgesloten werd in de gevangenis en dat zij werd vrijgelaten om haar moeder te begraven, maar verklaart zij dat zij haar erna opnieuw voor drie dagen opsloten (NPO, p. 15). Even later verandert zij het geweer wederom van schouder, stellende dat zij na de begrafenis van haar moeder het bos is ingevlucht. Zij verklaart uitdrukkelijk dat zij niet opnieuw opgesloten werd en dat zij vrijgelaten werd omdat de leden van de Ayr clan haar land reeds hadden ingenomen (NPO, p. 21). Ten tweede maakt zij bij de DVZ slechts melding van drie aanvallen door leden van de Ayr clan (AD CGVS, Vragenlijst 02.12.22, vraag 3.1. en 3.5.), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat zij zo regelmatig door hen werd aangevallen dat het niet te tellen is (NPO, p. 18). Ten derde geeft zij enerzijds aan dat haar kinderen weggelopen waren bij de aanval op het huis en dat zij hen pas terugzag eens zij vrijgelaten werd (NPO, p. 19), terwijl zij anderzijds verklaart dat haar kinderen naar haar teruggebracht werden vóór haar opsluiting, op het moment dat haar moeder gedood was en zij als laatste bij het huis was (NPO, p. 20). Haar pogingen tot het *a posteriori* bijsturen en verduidelijken van haar verklaringen, namelijk dat zij bedoelde dat haar kinderen na de aanval naar haar gebracht werden, maar dat dit niet op dezelfde dag gebeurde, vinden geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Er wordt uitdrukkelijk gevraagd of haar kinderen naar haar teruggebracht werden vóór haar opsluiting, waarop zij antwoordt dat dit gebeurde toen haar moeder stierf (NPO, p. 20), aldus bij de aanval op het huis.

Verzoekster kan deze tegenstrijdigheden bezwaarlijk toeschrijven aan de aanwezigheid van verschillende tolken die dan fouten gemaakt zouden hebben bij de vertalingen. Indien zij tijdens haar interview bij de DVZ communicatieproblemen zou gehad hebben met de tolk, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij hier melding van maakt. Nochtans blijkt uit de gegevens van het administratief dossier niet dat zij of haar raadsman nog bijkomende opmerkingen geformuleerd hebben na afloop van het interview bij de DVZ, noch maakt zij van de mogelijkheid gebruik om de voorgaande tegenstrijdigheden recht te zetten aan het begin van het persoonlijk onderhoud. Zij geeft weliswaar aan dat een bepaalde datum niet correct genoteerd werd (NPO, p. 3), maar vermeldt geen problemen met betrekking tot de voormelde tegenstrijdigheden. Bovendien blijkt uit de DVZ-vragenlijst dat deze haar in het Somalisch werd voorgelezen en dat zij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 02.12.22). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken voorts geen moeilijkheden inzake vertolking die zich zouden hebben voorgedaan. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk goed begrepen heeft, waarop zij bevestigend antwoordde (NPO, p. 24). Zij heeft naar aanleiding van

haar persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Het is aldus niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat bepaalde verklaringen verkeerd vertaald werden.

Het betoog dat eventuele tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het chaotisch en gehaast verloop van het onderhoud op de DVZ, kan evenmin overtuigen, nu het loutere feit dat er minder tijd genomen wordt voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de DVZ. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant. In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoekster draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielrelaas.

4.3.3.3. Vervolgens zijn verzoeksters problemen met de Ayr clan niet geloofwaardig, gezien haar verklaringen over hun werkwijze niet kunnen overtuigen.

Verzoekster verklaart dat zij sinds 2013 problemen had met de Ayr clan omdat enkele leden hun land wilden innemen om er een huis op te bouwen. Zij vervolgt dat zij ontelbare keren werden aangevallen, dat hun huis beschoten werd en dat zij meermaals werd opgesloten totdat de leden van de Ayr clan, met steun van de veiligheidsdiensten en het leger, op 15 april 2022 een aanval uitvoerden waarbij zij haar huis vernielden en haar moeder doodden (NPO, p. 9, 16-18). Aangezien de leden van de Ayr clan verzoeksters land al jaren op het oog hadden en hen al jarenlang bedreigden en aanvielen, is het bevreemdend dat zij al die tijd zouden wachten vooraleer zij de grond effectief innamen. Gezien zij aanduidt dat de Ayr clan de controle uitoefent over haar regio van herkomst, dat die macht heeft bij justitie, de politie en het leger en dat die over voldoende financiële middelen beschikt (NPO, p. 12), kan redelijkerwijze verondersteld worden dat diezelfde clan doortastender zou optreden dan negen jaar lang te proberen om verzoekster en haar familie af te schrikken. Voorts kan niet ingezien worden waarom de clanleden verzoekster na de aanval op 15 april 2022 nog zouden opsluiten, nu zij haar land zonder problemen hadden kunnen innemen (NPO, p. 15). Dit bevestigt verzoekster bovendien zelf, nu zij stelt dat er besloten werd om haar na de begrafenis van haar moeder niet opnieuw op te sluiten omdat zij haar land reeds in hun bezit hadden (NPO, p. 20-21). Gelet op het voorgaande, kan, in tegenstelling tot wat zij betoogt, niet worden aangenomen dat haar de redenen van haar arrestatie en detentie niet werden meegedeeld. Verzoeksters betoog, dat haar opsluiting bedoeld was om haar uit het huis te verdrijven en het huis in bezit te nemen, doet niet ter zake, gezien het hier gaat om het moment waarop zij opgesloten werd nadat haar huis reeds vernield en ingenomen was.

Voorts is het niet aannemelijk dat de leden van de Ayr clan enerzijds een verregaande actie organiseerden waarbij zij van Dhusomareb naar Mogadishu gingen om verzoekster op te sporen, maar anderzijds niet zouden wachten tot zij terug kwam van de winkel en meteen terug zouden vertrekken na de aanval op haar dochter (NPO, p. 15). Hierop gewezen past verzoekster haar verklaring aan en stelt zij dat het ging om een aanval door leden van de Ayr clan die in Mogadishu gevestigd waren (NPO, p. 21-22). Dit neemt echter nog steeds niet weg dat zij, indien zij werkelijk naar haar op zoek waren, simpelweg konden wachten tot zij thuis kwam. Hierbij komt dat het niet geloofwaardig is dat de leden van de Ayr clan nog naar haar op zoek waren. Zij hadden haar immers zelf vrijgelaten omdat zij in hun opzet geslaagd waren, namelijk het in beslag nemen van haar land (NPO, p. 21). Dat zij haar zochten omdat zij geld had (NPO, p. 22), betreft geen ernstig verweer, gezien zij al haar geld gebruikte om van te leven en zij uitdrukkelijk verklaart dat zij niet kon sparen (NPO, p. 8). Bovendien kan redelijkerwijze verondersteld worden dat indien de clanleden werkelijk uit waren op verzoeksters geld, zij dit zouden afpakken toen zij haar hadden opgesloten. Door in het verzoekschrift voor te houden dat zij niet op de hoogte is van de beweegredenen voor de gedragingen en handelingen van de Ayr clan, beperkt zij zich tot een blote bewering waarmee zij geen afbreuk doet aan voorgaande en de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn.

Tot slot is het niet plausibel dat de Ayr clan ervoor zou opteren om samen te werken met Al-Shabaab. Verzoekster geeft immers aan dat geen enkele clan met Al-Shabaab samenwerkt en dat zij gehaat worden door de bewoners van Dhusomareb, waarvan de meerderheid tot de Ayr clan behoort (NPO, p. 4-5; 11-12). In haar verzoekschrift erkent verzoekster dat dit getuigt van een opmerkelijke en ondoorzichtige werkwijze, maar tracht zij dit te verklaren door de terreurmethodes van Al-Shabaab, die mensen er veelal kunnen toe dwingen te voldoen aan hun opgelegde eisen. Dat dit van toepassing zou zijn op de Ayr clan is niet aannemelijk nu die volgens haar de grootste macht in haar regio was, met invloed op justitie, de politie en het leger en met voldoende financiële middelen (NPO, p. 12). Er kan redelijkerwijze verondersteld worden dat de

Ayr clan, gelet op hun machtspositie, in staat zou zijn om haar belangen op eigen kracht te verdedigen zonder tussenkomst van een terreurorganisatie.

4.3.3.4. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoekster en haar dochter U. in Somalië slachtoffer werden van VGV type II en dat haar dochter, F., slachtoffer werd van VGV type III en een gedeeltelijke desinfiltratie onderging (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-2, 9). VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld” en “dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet (zie arrest van de Raad, gewezen in een kamer van drie rechters, met nummer 122.669 van 17 april 2014).

Verzoekster en haar twee dochters F. en U. werden aldus reeds onderworpen aan een daad van vervolging. Echter noch uit het persoonlijke onderhoud, noch uit het verzoekschrift, noch uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoekster of haar dochters F. en U. bij terugkeer opnieuw aan een daad van vervolging blootgesteld zullen worden, dan wel dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie en de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoekster en U. en F., is er geen goede grond voorhanden om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Somalië zullen worden herbesneden en aldus daadwerkelijk opnieuw zullen worden vervolgd. In die omstandigheden liggen er geen goede redenen voor om aan te nemen dat verzoekster en haar dochters U. en F. opnieuw het slachtoffer zullen worden van VGV.

4.3.3.5. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus van haar andere minderjarige dochters S. en H. bepaalt artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dat deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Dit blijkt tevens uit het arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, wat ook vermeld wordt in de bestreden beslissing en waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinslid” in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt.

Zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangegeven, staat het verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie. Ter terechtzitting gevraagd of verzoekster dienaangaande reeds de nodige stappen heeft ondernomen om dergelijke procedure op te starten, antwoordt zij dat zij dacht dat haar advocaat een procedure opgestart had, maar kan zij dit niet met zekerheid bevestigen.

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochters werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatussen doet niets af aan de appreciatie die hierboven gemaakt werd in het kader van verzoeksters eigen verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochters S. en H.. Waar verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de bestreden beslissing omdat haar refoulement ook een refoulement van haar dochters impliceert, ligt *in casu* geen beslissing voor over verzoeksters dochters, noch een verwijderingsbeslissing, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het licht van de vluchtelingenstatussen die aan haar minderjarige dochters werden toegekend, een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst overigens in zeer grote mate een loutere hypothese is, aangezien zij zich in dit verband kan beroepen op artikel 7 van het EU-Handvest dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven erkent. Vervolgens moet deze bepaling van het Handvest worden gelezen in samenhang met de verplichting om

rekening te houden met de in artikel 24, tweede lid, van het EU-Handvest erkende belangen van het kind, waarbij deze bepaling ook geldt voor besluiten die niet noodzakelijkerwijs gericht zijn tegen de minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen voor hem met zich meebrengen. Bovenal moet er rekening mee worden gehouden dat een kind, overeenkomstig artikel 24, derde lid, van het EU Handvest, regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden.

4.3.3.6. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het motief van de commissaris-generaal, dat zij niet beschouwd kan worden als een alleenstaande vrouw zonder netwerk, te weerleggen, waardoor dit, gezien het pertinent en draagkrachtig is, integraal wordt bijgetreden.

4.3.3.7. Verzoekster, die de motieven in de bestreden beslissing aangaande het door haar voorgelegde medisch dossier en het attest van het Rode Kruis waarin melding gemaakt wordt van de verwondingen van S. (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 7-8), volledig onbesproken laat, is niet in staat om de in de bestreden beslissing opgenomen motivering, die pertinent, draagkrachtig is en steun vindt in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen. Zij blijven integraal overeind.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en zij niet aannemelijk heeft gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekster kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster afkomstig is uit het dorp Dhusomareb, gelegen in het gelijknamige district in de regio Galgaduud, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Galgaduud dient beoordeeld te worden.

4.4.2. De analyse van de veiligheidssituatie in Galgaduud moet als een geheel en samen worden gelezen met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de situatie in Galgaduud niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt. Door in het algemeen te verwijzen naar de informatiefiche van ACLED van september 2023 en naar het COI Focus rapport van Somalië van 21 december 2023, kan verzoekster geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

4.4.3. De commissaris-generaal brengt het “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia*” van september 2022, de “*EUAA Country Guidance: Somalia*” van augustus 2023, het “*EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*” van februari 2023, de “*EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*” van 17 mei 2023 en de “*COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten*” van 21 december 2023” ter kennis in de bestreden beslissing. Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal Somalië volatiel blijft, wat geïllustreerd wordt in de bestreden beslissing. De thans voorliggende gegevens zijn voldoende actueel en nauwkeurig, minstens toont verzoekster niet aan dat zij over relevante informatie beschikt die het beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

4.4.4. Gelet op de beschikbare landeninformatie, wordt de beoordeling van de commissaris-generaal bijgetreden dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in Galgaduud dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Uit de landeninformatie bijgebracht door de commissaris-generaal, blijkt dat de mate van het willekeurig geweld in Galgaduud hoog blijft zodat een

mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het rechtsplegingsdossier kunnen in hoofde van verzoekster geen persoonlijke omstandigheden worden ontwaard, die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals *supra* aangestipt is verzoeksters voorgehouden profiel als een alleenstaande vrouw zonder netwerk niet aannemelijk. Het medisch attest aangaande de VGV van verzoekster en haar dochters U. en F., het overzicht van haar medisch dossier en het attest van het Rode Kruis dat melding maakt van verwondingen bij haar dochter S. (AD documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-2, 7-9) tonen niet aan dat verzoekster of haar dochters bepaalde medische problemen zouden hebben waardoor er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat er *in casu* geen verwijderingsmaatregel voorligt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------